

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVI.

ČÍSLO 11

NOVEMBER 2008

Odpočinutie
večné daj
duším,
ó Pane.

A svetlo
večné
nech im
svieti.

Nech
odpočívajú
v pokoji.

Amen.

Rozhovor s dp. Pavlom Michalovičom - Misijná obnova
Október u piaristov - Bl. Alfréd Schuster
Spomienky na zosnulých - Detské zábavné popoludnie

Misijná obnova v Prievidzi

11/08

Fotogaléria

November je jednoducho taký. Začína sviatkom Všetkých svätých, tých ktorí svoj cieľ nielen hľadali, ale aj našli. Je ich veľa, veľký zástup, ktorý nik nemohol spočítať, zo všetkých národov (Zjv 7,9). Nie je možné, aby sme sa k nim priblížili, pretože nás od nich oddeľuje brána smrti a cieľ, ktorí oni už dosiahli a my ho ešte len hľadáme. Ale môžeme ich aspoň osloviť, potiahnuť ich za okraj ich bieleho rúcha, ktoré si oprali a zbielili v Baránkovej krvi (Zjv 7,14). Sú našimi patrónmi, ktorých nám vybrali rodičia pri krste. A vybrali sme si ich aj sami, možno pri birmovke a možno „len tak“, pretože nás oslovila ich cesta k skutočnému životu. Okrem oficiálnych svätých máme aj zopár tých svojich „súkromných“ svätých. Ktorí žili zmysluplný život. A my? Len sa pýtam, či žijeme zmysluplne, či žijeme dôstojne a či vôbec žijeme.

Druhý novembrový deň. Spomienka na všetkých verných zosnulých. V predvečer som bola na cintoríne. Ožiarení tisíckami sviečok, hroby plné chryzantém, ktorých voskové lupienky majú šancu prežiť aj prvé mrazy začínajúcej zimy. Chceme, aby „naše“ hroby boli tie najkrajšie a najsvietivejšie, kupujeme sviečky na baterky, ktoré vraj „nikdy“ nezhasnú a myslíme si, že si tým niečo zaslúžime. Keď už nič, tak aspoň uznanie od tých, ktorí si všimajú hlavne to, kto má ako vyzdobený hrob. Myslíme na všetky naše povinnosti, ktoré nás pútajú k zemi, na všetko, čo nás robí bezohľadnými,

prázdny a nešťastnými. A potom zabudneme, že možno aj pod mramorovou doskou „nášho“ hrobu leží telo človeka, ktorý je skutočne svätý. Alebo v očistci čaká, či si spomenieme na to, že by sme mu mohli dať aj viac, ako sú kvety a sviečky. Spomíname. Pretože si možno len na začiatku novembra uvedomíme, že v živote nám nič nepatrí okrem toho, čo máme v sebe. Pády, sklamanie, všetky tie tajné rezignácie, spomienky, našu vieru a odvahu žiť. Spomínam. Na to, že som si

„vybojovala“ za birmované meno meno Matky Terezy, aj keď je „len“ blahoslavená. Spomínam na blízkych, ktorých som stratila. Tak naozaj, pretože ich pozemský život sa jednoducho skončil. Aj na tých, ktorí ešte žijú, ale rozdelili nás kilometre, rozídené životné cesty alebo len chladný nezáujem. Rekapitulujem všetky svoje životné straty. Ne-

zmznú len preto, že sa tvárime, že sme nikdy nič nestratili. Iba vtedy dokážeme žiť šťastne, ak prijmeme všetky svoje straty. A keď si dokážeme spočítať, že aj keď sme veľa stratili, ešte viac sme získali. Príležitosť byť blahoslavení. Nič nám nezabráni byť blahoslavenými. Stačí byť chudobný, tichý, hladný po spravodlivosti, milosrdný, stačí šíriť pokoj a mať čisté srdce.

Tí však, čo dúfajú v Pána, získavajú kridla ako orly, kráčať budú a neustanú. (Iz 40,31)

Chcem byť kňazom pre všetkých

September priniesol do našej farnosti veľkú zmenu. Bývalý správca farnosti, Mons. Ján Bednár, bol vymenovaný za dekana farnosti Levice a ku nám sa po štrnástich rokoch vrátil niekdajší pán kaplán, teraz už nový dekan Prievidze, ICLic. Pavel Michalovič (40). Napriek veľkej zaneprázdnenosti neodmietol rozhovor pre náš farský časopis.

Dp. Pavel Michalovič sa narodil 8. augusta 1968 v Bojniciach. Má dvoch súrodencov - brata a sestru, ktorí majú svoje vlastné rodiny. Štyri roky navštevoval základnú školu v rodnej obci Cigeľ, potom ZŠ Malonecpalská a ZŠ Obrancov mieru v Prievidzi. Študoval na Gymnázium Vavrinca Benedikta Neďožerského v Prievidzi a od roku 1986 v Kňazskom seminári v Bratislave. Za kňaza bol vysvätený 15. júna 1991 v Banskej Bystrici otcom biskupom Rudolfom Balážom.

Pán dekan, základom každého kňazstva je povolanie. Kedy ste si vy uvedomili, že vás Pán volá do tejto služby?

Božie povolanie som pocítil počas strednej školy. Verím, že Pán Boh nás oslovuje a vedie i prostredníctvom ľudí a udalostí nášho života. U mňa sa okolnosti sformovali tak, že som uprostred nich pocítil povolanie ku kňazstvu. Viaceré z nich sú späť aj s týmto mestom a farnosťou.

Kto vás viedol k viere?

Pochádzam z tradičnej kresťanskej rodiny. Nedelňa sv. omša bola pre nás samozrejmosťou, na prvé piaty sme pristupovali k sviatosti zmiernenia. Aj v širšej rodine som mal viaceré vzory viery. Dvaja prastrýkovia z otcovej strany boli kňazi - redemptoristi.

Modlil sa niekto v rodine za vaše povolanie?

Pán Ježiš povedal, že za robotníkov do Božej žatvy sa treba modliť. Ktorým modlitbám vďačím za svoje povolanie ja, to sa dozviem asi až vo večnosti.

Čo patrí medzi vaše záľuby?

Mojím koníčkom bol a je predovšetkým šport. Hrával som futbal, ten som však už musel zanechať, pretože som si viackrát opakovane vyvrtol členok. Nahradil som ho teda zimným lyžovaním a letnou turistikou. Momentálne však na záľuby nemám takmer žiaden čas. Snažím sa nejakým zosúladiť pastoračnú činnosť, prednášanie v seminári i prácu v cirkevnom súde, takže toho času nazvyš nie je veľa.

Sú vo vašej službe povinnosti, ktoré vám prinášajú radosť?

Bola by to veľmi ťažká služba, keby som v nej neprežíval aj radostné chvíle. Z pastoračných povinností kňaza ma teší najmä vysluhovanie

sviatostí a ohlasovanie Božieho slova. Osobitne je pre mňa radosťou a posilou každé stretnutie s človekom, ktorý sa snaží brať vieru vážne a úprimne podľa nej žiť.

Ako vnímate náš dekanát?

Som tu ešte krátko na to, aby som mohol dať nejakú hlbšiu odpoveď. Pôsobil som vo viacerých regiónoch a každý z nich má svoje špecifikum. Čím sme charakteristickí my? Žije tu dosť ľudí, ktorí majú v hlbke duše uloženú katolícku vieru a duchovnosť. Je však potrebné, aby sme sa učili vieru brať vážne a prenášať ju do života. Prinášať najkrajšie ovocie viery - lásku a dobrotu.

Zdá sa mi, že keď som vyrastal, boli v týchto končinách uznávanou hodnotou manželstvo a rodina. Teraz takmer denne počúvam o veľkých problémoch v tejto oblasti - rozpady manželstiev, spolužitie bez manželstva a podobne. Treba sa snažiť hľadať riešenia týchto problémov a zápasit', aby sa tieto hodnoty nevytratili, pretože s nimi súvisia aj mnohé ďalšie veci.

Prekvapilo vás niečo po príchode do našej farnosti?

Prišiel som uprostred septembra, keď je potrebné rozbiehať viaceré veci do školského roka. Som rád, že bolo dobre zariadené vyučovanie náboženstva na školách, príprava k sviatostiam. Taktiež som našiel zabehnutý systém starostlivosti o kostol, služby pri bohoslužbách a mnohé ďalšie veci. Pánu dekanovi Bednárovi patrí za to vďaka.

Aké boli vaše očakávania po príchode do Prievidze?

Na očakávania nebol čas. Keď ma prišiel generálny vikár požiadať, aby som išiel do Prievidze, spýtal som sa: „Odkedy?“ A on odpovedal: „Odvčera.“ Prievidza je veľká farnosť a pri pohľade na početné sídliská mi napadá otázka, čo tu vlastne my ako kňazi môžeme urobiť. Zatiaľ na to nachádzam jedinú odpoveď - pomáhať tým, ktorí o to stoja, ku skutočnému kresťanskému životu. Aby sa prostredníctvom nich posväcoval život všade tam, kde sa z kostola rozídu - či už do práce, alebo domov.

Ján Bednár a Pavel Michalovič si popriali veľa šťastia pri práci na nových pôsobiskách

Tešili ste sa na spoluprácu s pánom kaplánom, prievidzskou mládežou i tými skôr narodenými?

Nikdy som nemal nejakú špecifickú skupinu veriacich, na ktorú by som bol osobitne zameraný. Skôr som sa snažil byť kňazom pre všetkých. Pravdepodobne to bude tak aj tu. Čo sa týka mladých, chcem im pomáhať v ľudskom i kresťanskom dozrievaní. Som rád, že pán kaplán má schopnosti na prácu s nimi i záujem

o nich. Okrem toho máme vo farnosti aj dve rehole, ktoré majú prácu s mladými ľuďmi vo svojej charizme - bratov piaristov a sestry mariánky.

Stáli ste pri zrode nášho farského časopisu Bartolomej...

Pamätám si na začiatky Bartolomeja. Keď s touto iniciatívou prišli za pánom dekanom Hanákom niekoľkí mladí, osobitne Marcel Puvák a Bohuš Svítok, bol som tu práve kaplánom. Vymýšľali sme spolu názov, logo, grafiku a pod. Na fare sme mávali brigády zamerané na skladanie jednotlivých kusov časopisu, pretože prvé čísla prichádzali z tlačiarne ešte nezviazané. Som rád, že časopis dodnes pomáha pastoračii vo farnosti.

Aký je váš vzťah k Panne Márii?

Popri modlitbe breviára sa snažím denne pomodliť aj ruženec. Chodie-

val som z farností i zo seminára na fatimské soboty na Staré Hory. Vzťah k Panne Márii pokladám za jeden z pilierov duchovného života.

Chceli by ste niečo odkázať čitateľom Bartolomeja?

Bol by som rád, keby čitatelia Bartolomeja (alebo lepšie povedané všetci farníci) boli nielen prijímateľmi pastoračnej starostlivosti, ale aj sami prichádzali s iniciatívami, nápadmi pre život farnosti a taktiež s pomocou pri ich uskutočňovaní. Všetkých prosím o modlitby za našu farnosť.

Za rozhovor ďakuje Anka Gálová
Foto: A. Vlčko a súkromný archív P. Michaloviča

Z obradu slávnostného uvedenia nového pána dekana do služby v našej farnosti

MISIJNÁ OBNOVA V PRIEVIDZI

12. – 19. október 2008

11/08

Prišli k nám do farského kostola sv. Bartolomeja, aby nám otvárali srdcia aj mysle pre hlbšie pochopenie Ježišovho poslania o ôsmich blahoslavenstvách. Pátri redemptoristi Michal Zamkovský, Róbert Bezák, Martin Huk a Václav Hypius pripravili pre Prievidžanov misijnú obnovu.

Prvý deň: Blahoslavení sú tí, čo sú šťastní. Šťastní nie tak, ako to ponúka tento svet, cez rôzne klamlivé reklamy v masmédiách, ale tak, ako to ponúka Pán Ježiš.

Druhý deň: Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení. Pán zotrie každú slzu z našich očí, keď trpezlivo nesieme ťarchu každodenného utrpenia, ktoré je spojené s Ježišovým utrpením za posvätenie sveta.

Tretí deň: Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení. Nie tí, ktorí trpia násilím, by sa mali báť, ale tí, ktorí ho plodia. Keď je s nami Boh, nemusíme sa báť.

Štvrtý deň: Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo. Skrze lásku k Bohu a blížnemu máme konať skutky telesného aj duchovného milosrdenstva. Výzva pre každého.

Piaty deň: Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. Naša budúcnosť je v Božích rukách a v lepších ani nemôže byť.

Šiesty deň: Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha. Čistým srdcom môžeme kontemplotovať Božiu veľkosť, jeho krásu, jeho lásku a genialitu.

Siedmy deň: Blahoslavení chudobní

v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Sú to tí, v ktorých srdci nepanuje pýcha a nezávislosť na Bohu, sú to tí, ktorí túžia, aby Boh bol stredom ich života a činnosti. Bez Boha neurobí človek nič hodné Božieho kráľovstva.

Ôsmy deň: Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi. Nech pokoj panuje v našich dušiach, a to Kristov pokoj, ktorý má svet tak málo v srdci. Máme byť tvorcovia pokoja, lebo vieme, že odmena je večná radosť.

Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Žiť bez viery, bez pravdy Evanjelia, to nie je život, ale len prežívanie. Máme však žiť, nielen prežívať. Viera, ktorá nás podopiera v ťažkostiach, nám dáva nádej, že sa dostaneme do našej vlasti. Násilie nemôže zlomiť silu viery, lebo Kristus zvíťazil, žije a je s nami.

Táto cesta života, spôsob bolestného zápasu a pravé šťastie však dáva nádej každému kresťanovi a zbavuje ho strachu. Počas svätých omší v misijných príhovoroch nám pátri odovzdávali svoje vedomosti, skúsenosti a príbehy zo života, spestrené videoklipmi. Pred sv. omšami sme sa spoločne modlili sv. ruženec s pátrom Martinom, ktorý viedol rozjímania k jednotlivým desiatkom. Nechýbala ani adorácia, kde

sme mohli Pánu Ježišovi, prítomnému medzi nami, vyjadriť svoju poklonu, lásku, a tiež odovzdať svoje prosby a odprosenia. Tiež prijať jeho požehnanie a milosť.

Po svätých omšiach pátri Michal a Róbert mali katechézu pre ženy a mužov. Každé povolanie je dôležité žiť zodpovedne. Treba posilňovať povolanie muža v rodine, ktoré je nenahraditeľné, nazastupiteľné a výnimočné. V príhovoroch o modlitbe sme uvažovali o dôležitosti modlitby, hlavne ďakovnej, odprosujúcej a prosebnej. Cez modlitbu si dvíhame srdce aj myseľ k Bohu a prijímame Božie milosti a dary Ducha Svätého.

Na záver sme boli požehnaní misijným krížom. V atmosfére lásky a pokoja sme sa nasýtili, posilnili a povzbudili do ďalších dní. Vďaka za sviatosť zmierenia, Eucharistiu a krásne slová. Čas plynul rýchlo a ostala nám v srdci stopa a výzva z prítomnosti pátrov u nás.

Vďaka Pánovi, pátrom a všetkým, ktorí prišli, lebo chceli duchovne rásť. Vďaka patrí tiež nášmu pánovi dekanovi Michalovičovi za vytvorenie priestoru a vhodnej atmosféry na konanie obnovy, i predošlému p. dekanovi Bednárovi za pozvanie pátrov do farnosti.

Edita Pogorielová

Pátram redemptoristom sme položili niekoľko otázok. Ich odpovede uverejníme aj v budúcom čísle

Páter Michal, mnohí veriaci i neveriaci si po vašich prednáškach na misijnej obnove uvedomili istotu budúceho života, keď ich duše spočinú v náručí Pána Ježiša. Mali strach zo smrti, žili v pochybnostiach...

Verím vo vzkriesenie tela a v život večný. Tak sa modlíme vo vyznaní viery, ale je to kdesi na konci, a tak aj trochu zabúdame na večnosť. Zvlášť v tejto postmodernej dobe,

keď sa žije hlavne "tu" a "teraz". Odrazu príde kríza, problém, choroba a sme bezradní. "Zabúdame na večný život, a to je problém dnešného človeka, lebo vždy tu boli choroby, nešťastia a smrť," povedal kdesi pápež Ján Pavol II. Potrebujeme hľadiť na to, čo je neviditeľné, lebo viditeľné je len dočasné, ale neviditeľné je večné, a to viditeľné sa nám príliš tlačí do vedomia cez reklamy a masmédiá. Sme tu len

dočasne a ideme domov. Keď sa Filipania príliš pýšia, že sú obyvateľmi významného mesta Rímskej ríše, svätý Pavol im napíše: "Ale naša pravá vlasť je tam, kde je Ježiš Kristus, a tešíme sa, že sa k nám odtiaľ vráti, aby premenil naše smrteľné telá a odial ich takou slávou, ako je odiate aj jeho telo. On je schopný to urobiť, lebo má moc nad všetkým" (Flp 3, 20-21). Bez nádeje na vzkriesenie a večný život, naša viera je márna a sme úbohí ľudia na

tejto zemi vydaní napospas osudu a smrti. Ale Kristus vstal z mŕtvych a preto aj my vstaneme, ba Otec nás už oživil s Kristom a dal nám nový život, ktorý smrťou nekončí. Stále viac si to, aj s pribúdaním veku, pripomínam a teším sa na nebo. O tom tiež stále viac hovoríme, svedčíme, premietame klipy. Ľudia v dnešnej neistej dobe potrebujú oživiť nádej večného života.

Za rozhovor ďakuje Anka Gálová

Pod'akovanie za misie

Drahí misionári, ďakujeme Vám v mene Prievidžanov a celej redakcie za Vaše úžasné slová na prednáškach počas ľudových misií vo farskom kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi. Ľudia mladí i skôr narodení, mládež, muži, ženy i deti sa schádzali zo širokého okolia a Vy ste im hlboko zasiahli srdce a mnohým otvorili oči práve Vašimi slovami o blahoslavenstvách, premietaním filmov, spoved'ami, rozhovormi. Našli ste si čas pre každého. Ďakujeme.

Za redakciu Anka Gálová

Október u piaristov bol plný zážitkov

Milí čitatelia, srdečne vás všetkých pozdravujeme z Piaristickej spojenej školy. Nádherná jesenná príroda a priaznivé slnečné počasie nám v mesiaci október pripravili veľa neopakovateľných zážitkov. Štvrtáci boli v škole v prírode, starší žiaci na exkurziách.

Škola v prírode

K najzaujímavejším zážitkom určite patrí pobyt v škole v prírode v Ľubietovej, ktorého sa zúčastnili žiaci štvrtých ročníkov základnej školy v dňoch 4.-11.októbra 2008. Deti spolu s pani učiteľkami Sladkayovou, Ivanišovou, Kútikovou, Luermanovou a samozrejme s pátrom Jankom odchádzali z Prievidze v zaslzenom daždivom počasí. Pre mnohých (rodičov i deti) to bol dobrý spôsob, ako popri daždi zanikli aj ich drobné slzičky smútku

z odlúčenia. Našťastie sa čoskoro ukázalo, že pri pani učiteľkách sa žiaci nemusia cítiť vždy iba ako žiaci. Na celý týždeň sa im stali náhradnou rodinou, v ktorej bol každý prijatý a milovaný.

Spoločne prežité dni znamenali pre väčšinu detí prvú veľkú skúšku vlastnej samostatnosti a schopnosti prispôbiť sa novým situáciám. Z celého pobytu na nich najviac zapôsobili chvíle, keď sa mohla naplno prejavíť ich hravosť, spontánnosť

a túžba po dobrodružstve. Príroda v okolí Ľubietovej na to dávala tisíce príležitostí. Deťom sa podľa ich slov najviac páčil výlet vláčikom do lesníckeho skanzenu vo Vydrove, či súťaže v družstvách a karneval.

Zaujímavý je aj postreh pátra Janka, ktorý na otázku, na čo si bude ešte dlho spomínať z týždňa spoločne stráveného s našimi štvrtákmi, odpovedal: „Najviac ma oslovila spoločná večerná modlitba. Deti boli neuveriteľne úprimné vo svojich slovách adresovaných Bohu.“ Spoločne prežitý čas ich naučil ďakovať, prosiť i odprosovať za seba navzájom, za svojich blízkych, za veľké i malé veci každého jedného dňa. Možno je aj trochu škoda, že ich nemohli vidieť ich rodičia. Pre mnohých by to bol určite pohľad plný bázne a pokory.“

Gymnazisti na burze

Študenti vyšších ročníkov gymnázia sa 8.10.2008 zúčastnili Burzy vysokých škôl v NTC v Bratislave. Mohli sa tu „naživo“ zoznámiť s odborníkmi z rôznych vysokých škôl u nás, ale i v zahraničí. Možnosť vyskúšať si vlastné jazykové znalosti v komunikácii so zástupcami zahraničných vysokých škôl bola pre mnohých študentov radostným zadostučinením, že hodiny tvrdej práce

venovanej štúdiu môžu priniesť i príjemné ovocie.

Prítomný pedagogický dozor sa na adresu našich študentov, ich záujmu i reprezentácie školy vyjadril veľmi pochvalne.

Uhrovec, Modra a Devín

Žiaci ôsmych ročníkov základnej školy vycestovali 16.10.2008 za poznáním životných osudov Ľudovíta Štúra po trase Uhrovec - Modra - Devín. Táto poznávacía exkurzia je už roky akousi „národnou púťou“ milovníkov slovenského jazyka a literatúry.

Ľudovít Štúr má nezastupiteľné miesto v učebniciach dejepisu i slovenského jazyka nielen ako osnovateľ národných dejín (uzákonenie spisovnej slovenčiny v r.1843), ale aj slovenskej kultúry vôbec. Žiaci sa počas exkurzie oboznámili s jeho rodným domom v Uhrovci, kde prežil detstvo a mladosť, i s domom v Modre, v ktorom žil Štúr v poslednom období svojho života. Záverečnou zastávkou spojenou s pôsobením Ľ. Štúra bol hrad Devín, miesto častých vychádzok Štúrových prívržencov, ktorí si tu pripomínali naše najstaršie dejiny z obdobia Veľkomoravskej ríše. Práve v nich videli pilier, na ktorom chceli postaviť „budovu slovenského národa“, pilier pozostávajúci z hodnôt, akými sú jednota, láska, sloboda a viera.

Zostáva nám len dúfať, že týmto hodnotám i vďaka získaným vedomostiam zostanú v budúcnosti verné aj naše deti.

E. Blašková

Rok svätého Pavla - 1. časť

11/08

Milé deti! My, účastníci detskej svätej omše v nedeľu, 26. októbra 2008, sme sa stali svedkami významnej udalosti. Páter Ján nás veľkým mečom pasoval za pútnikov a sprievodcov na cestách svätého apoštola Pavla. Začala sa tak naša dobrodružná cesta, v ktorej budeme po stopách apoštola Pavla putovať počas celého školského roka.

Viete, kto je to apoštol?

Apoštol je človek, ktorého si sám Pán Ježiš vyvolil, aby ohlasoval jeho evanjeliové posolstvo. Pavol bol veľmi múdry a vzdelaný muž a aj jeho sa Pán Ježiš rozhodol poveriť ohlasovaním nebeského kráľovstva.

Bojovný mladý muž

Bolo to kedysi dávno, keď ešte ľudia nemali autá a pohodlné domy, keď ešte nepracovali v továrňach a nenakupovali vo veľkých obchodných domoch. Živili sa tým, čo vypestovali alebo si sami vyrobili a bývali v stanoch. V tých dávnych časoch sa v Tarze narodil malý chlapec Pavol. Rodičia sa z jeho narodenia veľmi tešili.

Pavol bol šikovný, preto sa naučil tkať plátno, ktoré sa používalo na výrobu stanov. Chodil do školy v Jeruzaleme, kde sa naučil všetko, čo mal ovládať pobožný Žid.

Bol ešte mladý, keď sa v jeho krajine objavili ľudia, ktorí ohlasovali Ježiša. Pavol si myslel, že všetko, čo hovoria, je vymyslené, preto ich začal prenasledovať a zabíjať. Bol to veľmi odvážny mladý muž.

Cesta do Damasku

Jedného dňa sa Pavol rozhodol, že sa vyberie do mesta Damask a opäť zneškodní niekoľkých ľudí, ktorí sa ešte odvažujú veriť v ýmyslom

o Ježišovi. Keď však už bol tesne pred mestom, zalialo ho obrovské svetlo. Až také, že sa neudržal na koni a spadol na zem.

Z neba sa vtedy ozval hlas, ktorý sa ho pýtal: „*Prečo ma prenasleduješ?*“ Pavol nechápal, čo sa deje. Ved' on prenasleduje kresťanov, nie nejakého muža, ktorý naňho volá z neba! Preto sa spýtal: „Kto si?“ A muž mu odpovedal: „*Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ.*“ Pavol vtedy pochopil, že Ježiš naozaj existuje a nik si ho nevymyslel.

Zatmený zrak

Muži, ktorí šli s Pavlom prenasledovať kresťanov, nevideli žiadne svetlo a nepočuli žiaden hlas. Preto sa veľmi čudovali, keď videli Pavla spadnúť na zem.

Svetlo, čo zažiarilo z neba, bolo veľmi silné. Keď zmizlo, Pavol zistil, že nič nevidí. Do Damasku ho teda jeho muži priviedli úplne slepého.

Pavol bol veľmi smutný, že nevidí, ale mrzelo ho aj to, že prenasledoval ľudí, ktorí milovali Ježiša. Tri dni nič nejedol a nepil. Ježiš sa preto zjavil jednému z učeníkov, Ananiášovi, a poslal ho za Pavlom. Ananiáš na Pavla položil ruky a na príkaz Pána Ježiša ho zázračne uzdravil. Potom Pavla pokrstil.

Odvážny kresťan

Pavol sa so svojou novou vierou neskrýval, ale hneď začal spolu

s Ježišovými učeníkmi hlásať, že Ježiš je Boží Syn. Ľudia sa čudovali. Vedeli predsa, že tento muž ešte pred pár dňami zúrivo prenasledoval kresťanov. Rozhodli sa preto, že ho zabijú.

Nečakaný útek

Pavol sa dozvedel, čo s ním Židia zamýšľajú. A keďže oni vo dne i v noci strážili brány, aby ho chytili, musel sa pokúsiť utiecť inak. Jeho učeníci prišli na skvelý nápad. Umiestnili Pavla do veľkého pleteného koša a v noci, keď bola veľká tma, spustili ho dolu hradbami. Hneď ako Pavol dosiahol zem, vyskočil z koša a rozbehol sa do tmavej noci...

Po vydarenom úteku sa Pavol spriatelil s Barnabášom, ktorý bol tiež horlivým ohlasovateľom Ježiša. Práve ich dvoch sa predstavitelia Cirkvi v Antiochii rozhodli vyslať ako misionárov k cudzím národom.

Čo sa s Pavlom dialo ďalej?

Toto bol ešte len začiatok dobrodružnej cesty apoštola Pavla. Ak chcete vedieť, ako pokračoval jeho životný príbeh, prídte aj vy na detskú svätú omšu o 11:00 hod. do piaristického kostola a staňte sa pútnikmi spolu so sv. Pavlom, pátrom Jánom a ostatnými deťmi.

A keďže viem, že ste veľmi šikovné, dám vám na záver ešte jednu úlohu. Apoštol Pavol nemal hneď meno Pavol, ale volal sa inak. Viete ako? Odpoveď môžete nájsť vo Svätom Písme v Skutkoch apoštolov 9, 1-9, kde je aj napísaná prvá časť nášho príbehu. O Pavlovom uzdravení a úteku sa zas môžete dočítať v Skutkoch apoštolov 9, 17-25, o jeho vyslaní k cudzím národom v Skutkoch apoštolov 13, 1-3.

Teším sa na stretnutie s vami nabudúce!

Pet'ka

25. výročie svätorečenia Leopolda Mandiča

Lepold Mandič je svätcom, ktorý nie je v našich končinách až taký známy. Ja som sa o ňom dozvedel v roku 1989, keď som sa zúčastnil púte do Ríma. Cestou sme sa zastavili v Benátkach a aj v Padove. Práve tu som prvýkrát začul jeho meno.

Padova nie je len univerzitným mestom (na univerzite tu pôsobil aj slovenský historik prof. Dr. Milan Ďurica, SDB), ale aj mestom sv. Antona. Stojí tu krásna bazilika, ktorá je mu zasvätená. Vo vzdialenosti približne dvadsať minút od nej sa nachádza Santuario S. Leopoldo Mandic - San-

ktuárium svätého Leopolda Mandiča.

Keďže podrobnejší životopis sv. Leopolda Mandiča bol uverejnený vo februárovom čísle časopisu Bartolomej, spomeniem iba v krátkosti najvýznamnejšie fakty z jeho života. Sv. Leopold Mandič sa narodil 12. mája 1866 v meste Herceg Novi na území bývalej Juhoslávie. 2. mája 1884 vstúpil ku kapucínom. Za kňaza bol vysvätený 20. septembra 1890. Umrel v Padove 30. júla 1942. Väčšinu života prežil v spovednici. Po smrti sa chýr o jeho svätosti roznesol po celom svete. Blahorečený

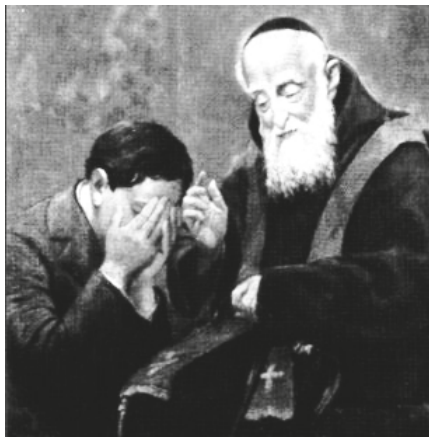
bol pápežom Pavlom VI. a 41 rokov po jeho smrti, 16. októbra 1983, ho pápež Ján Pavol II. vyhlásil za svätého. 16. októbra 2008 teda uplynulo 25 rokov od jeho svätorečenia.

V Sanktuáriu sv. Leopolda Mandiča v Padove sa nachádza jeho hrob a socha v životnej veľkosti. Takisto tu môžete nájsť múzeum s vecami, ktoré počas svojho života používal. Spovednica i jeho cela zostali po zásahu bomby počas druhej svetovej vojny neporušené a sú v pôvodnom stave až doteraz. Kláštor spolu s kostolom bol však zničený.

Sv. Leopold Mandič ma oslovil najmä svojou jednoduchosťou. A tak som rád využil príležitosť opäť navštíviť Padovu a hrob tohto svätca počas cesty do Lúrd tento rok v máji (putovali sme tam pri príležitosti 150. výročia zjavení Panny Márie).

V tom čase sa tam už konali prípravy na oslavu 25. výročia jeho svätorečenia.

Ak budete aj vy cestovať do Ríma alebo Lúrd, zastavte sa cestou v Padove u sv. Antona a sv. Leopolda. Stojí za to navštíviť tieto miesta a zotrvať tu v tichej modlitbe a rozjímaní.

Výroky sv. Leopolda Mandiča

„Pri všetkých skúškach, ktoré na nás Pán Boh zoslal, musíte veriť. On vie dobre, čo robí, lebo na jednej strane nás trestá za hriechy, a na druhej nás pripravuje na prijatie svojej milosti vedúcej k dokonalejšiemu životu.“

„Podľa možnosti by sme mali prejsť skúškami bez toho, že by sme to dali navonok najavo, lebo Boh nás chystá na skúšku s radosťou a skúškou nás robí hodnými väčších milostí.“

„Aká mimoriadna milosť je nájsť pravého spovedného otca a duchovného vodcu! Ako málo je tých, čo majú tento dar! Každý kňaz spovedá, ale niečo iné je spovedať a priviesť duše na cestu spásy.“

„Boh dal duším rozmanité schopnosti, a preto nemožno od všetkých požadovať tú istú dokonalosť. Kto menej dostal a s väčšou námahou urobí niečo dobré, má v jeho očiach možno väčšiu zásluhu ako ten, kto dostal mnoho a vykoná viac dobrého, ale s menšou námahou. V posudzovaní duší preto musíme byť veľmi milosrdní a sledovať ich s láskyplnou starostlivosťou.“

Text: Marián Huliak

Obrázok: internet - hrkarmel.com

SVÄTÝ MEDZI SVÄTÝMI

Bl. Alfréd Ildefons Schuster

Svätosť pritahuje. Áno, veľa zmôžu modlitby, veľa zmôžu slová, veľa zmôžu skutky. No najviac zmôže príklad svätého života. Svätec, z ktorého srší radosť, je jediným, kto má šancu zmeniť dnešný svet k lepšiemu. Tento názor mal aj blahoslavený Alfréd Schuster. Svätec medzi svätými.

Kontakt so svätosťou už v mladosti
Blahoslavený Alfréd Schuster sa narodil 18. januára 1880 v Ríme. Jeho otec bol pôvodom Bavor. Od detstva bol vnímavý na svet okolo seba, inteligentný a rád sa modlil. Keď začal chodiť do školy pri Kláštore sv. Pavla za hradbami, spoznal tu otca Placida Riccardiho. Ten mal naňho veľký vplyv. Bol to prvý svätec, ktorého Alfréd stretol na svojej ceste. Za blahoslaveného ho vyhlásila aj katolícka cirkev. Otec Riccardi často hovorieval: „Svätý sa líši od obyčaj-

ných ľudí tým, že veci, ktoré ho vedú k Bohu, berie oveľa vážnejšie než iní.“ Túto zásadu od neho Alfréd prebral a sám ju neskôr hlásal.

Po skončení školy vstúpil Alfréd k benediktínom a prijal rehoľné meno Ildefons, čo znamená „pripravený začať boj“. Študoval filozofiu a teológiu a po ukončení štúdií ho vysvätili za kňaza. To, čo ho charakterizovalo, bola radosť, pracovitosť a zbožnosť. Znak svätosti.

Kardinálsky klobúk

V reholi postupne začal získavať dôležité funkcie a bol zvolený za opáta. Venoval sa aj prednášaniam teológie, cirkevných dejín a liturgie. Keď ho pápež Pius XI. vysvätil za biskupa a onedlho za kardinála, vzdal sa všetkých týchto funkcií a začal sa naplno venovať svojim novým úlohám. Navštevoval farnosť, zvolával diecézne synody, dbal o dobrú výchovu kňazov, zároveň však aj povzbudzoval veriacich k spolupráci s duchovenstvom. Mimochodom, aj jeho predchodca Andreas Carlo Ferari bol človekom, ktorý bol navrhnutý do zoznamu blahoslavených, a práve kardinál Schuster rozbehol jeho beatifikačný proces.

Odsúdenie fašizmu

Kardinál Schuster bol mužom odvahy. Keď sa v Taliansku objavil fašiz-

mus, rozhodne ho odsúdil a na jednej zo svojich kázní ho označil ako ideológu, ktorá vedie ku katastrofe. Zastal sa aj Židov a kritizoval zákon, ktorý obmedzoval ich práva. Počas vojny poskytol pomoc všetkým prenasledovaným bez ohľadu na vierovyznanie. Aj po jej skončení nezostal pasívny a z materiálnych prostriedkov diecézy dal vystavať trinásť domov pre najúbohejšie rodiny.

Kardinál - umelec

Hoci bol kardinál Schuster teológom a liturgikom, nebola mu vzdialená ani oblasť umenia. Zakladal strediská sakrálneho spevu i rôzne kultúrne strediská, pretože bol presvedčený, že skutočné umenie približuje človeka k Bohu. Podporoval aj rozvoj Mariánskej katolíckej univerzity a bol pravidelným prispievateľom denníka L'Italia. V tomto období boli jeho osobnými priateľmi dvaja muži, ktorí boli neskôr vyhlásení za blahoslavených - kňazi Luigi Orione a Giovanni Calabria.

Posledný odkaz

Na sklonku života sa kardinál Schuster odobral na odpočinok do seminára v meste Venegono, kde aj 30. augusta 1954 zomrel. Jeden z jeho posledných odkazov pre kňazov znel: „Môžem vás poprosiť iba

o svätosť. Ľudí už nepritahujú naše kázne, ale vo svätosť ešte veria. Zdá sa, že sú ľahostajní k nadprirodzeným skutočnostiam a k veciam spásy. Ale keď sa objaví skutočný svätý, živý či mŕtvy, ľudia idú za ním. Nikdy nezabudnite, že diabol sa nebojí našich športových ihrísk ani kinosál, ale našej svätosti.“ Tá svätosť, ktorú kardinál hlásal, bola podoprená osobným príkladom. Ján Pavol II. ho v roku 1996 blahorečil.

Alfréda Schustera môžeme právom nazvať svätcom medzi svätcami. Bol žiakom blahoslaveného Placida Riccardiho, nástupcom kandidáta na blahorečenie Andrea Carla Ferariho, priateľom blahoslaveného Luigiho Orioneho a blahoslaveného Giovanniho Calabria. Takáto veľká koncentrácia svätcov na jednom mieste dokazuje, že pravá svätosť je naozaj niečo, čo fascinuje a čo priam núti nasledovať. „To, čo robí Cirkev a jej deti skutočne veľkými, je koniec koncov láska,“ napísal bl. Alfréd Schuster. Svätosť - to je láska. Bez lásky svätým nemožno byť.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol zeme a svetlo sveta 4; internet)
Obrázok: internet

Liturgické okienko

9. november 2008 - nedeľa Výročia posvätenia Lateránskej baziliky
Č1 - A každý živočích, ktorý sa hýbe, bude žiť tam, kde táto rieka príde...

Ez 47,1-2.8-9

R - Riečne ramená obveselujú Božie mesto, posvätný stánok Najvyššieho.

Ž 46, 2-9

Č2 - Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený...

1Kor 3, 9c-11.16

Ev - Blízko bola židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. V chráme našiel predavačov dobytky, oviec a holubov, čo tam sedeli. Uro-

bil z povrázkov bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce aj dobytok a povedal: „Odneste to odtiaľto! Nerobte z domu môjho Otca tržnicu!“ Židia sa ho pýtali: „Aké znamenie nám ukážeš, že môžeš toto robiť?“ Ježiš im odpovedal: „Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím“... Keď potom vstal z mŕtvych, jeho učeníci si spomenuli, že toto hovoril a uverili Písmu i slovu, ktoré povedal Ježiš.
Jn 2, 13-22

16. november 2008 - 33. nedeľa v období cez rok

Č1 - Pracujte s chuťou vlastnými rukami. Prís 31, 10-13.19

R - Blažení sú všetci, čo sa boja Pána. Ž 128

Č2 - Aby vás Pánov deň neprekvapil ako zlodej. 1Sol 5, 1-6

Ev - „Bol si verný nad málom. Vojdi do radosti svojho pána!“ Pán Ježiš hovorí o človekovi, ktorý dal svojmu sluhovi päť talentov... Pán sa vrátil z cesty a sluha mu odovzdáva ešte ďalších päť talentov, ktoré získal. Jeho pán ho chváli: Dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti pána!
Mt 25, 14-30

23. november 2008 - 34. nedeľa cez rok - Nedeľa Krista Kráľa

Č1 - Vy ste moje stádo, budem súdiť medzi ovcou a ovcou.

Ez 34,11-12.15-17

R - Pán je môj pastier, nič mi nechýba. Ž 23

Č2 - Odovzdá kráľovstvo Bohu a Otcovi, aby bol Boh vo všetkom.

1Kor 15,20-26.28

Ev - Zasadne na trón slávy a oddelí jedných od druhých. Pán Ježiš hovorí: „Keď príde Syn človeka vo svojej sláve... zasadne na trón svojej slávy. Zhromaždia sa pred ním všetky národy a on oddelí jedných od druhých... Dobrým povie: Pod'ťe, požehnaní môjho Otca... zlým: Odíd'ťe odo mňa...“

Mt 25, 31-46

30. november 2008 - 1. adventná nedeľa - rok „B“

Č1 - Ty, Pane, si náš Otec, máš meno vykupiteľ náš pradávny.

Iz 63, 16b-17.19b

R - Bože, obnov nás, rozjasni svoju tvár a budeme spasení.

Ž 80

Č2 - Verný je Boh, ktorý vás povolal do spoločenstva svojho Syna Ježiša Krista, nášho Pána.

1Kor 1, 3-9

Ev - „Majte sa na pozore, bdejte, lebo neviete, kedy príde ten čas.“ Strážca bedlivo stráži dom svojho pána. Aj my máme byť ostrážití. Máme vždy a všade konať dobro. Potom sa môžeme tešiť na Pánov slávny príchod. Pán Ježiš hovorí: „Bdejte, lebo neviete, kedy príde Pán!“

Mk 13, 33-37

Spomienky na zosnulých

11/08

Dňa 10. októbra uplynulo 10 rokov, čo nás opustila naša milovaná mamička a starénka **Mária Lenhartová** z Malej Lehôtky. Kto poznal túto obetavú ženu a mal ju rád, nech si v tichej spomienke a aj v modlitbe na ňu spomenie.

S láskou spomínajú dcéry Anka, Lydka a Katka s manželom Ivanom, synom Ivkom a dcérou Katariinou.

Dňa 17. novembra uplynie 5 rokov, čo nás navždy opustila naša milovaná mamička a babička **Mária Čičmancová**. Kto ste ju poznali a mali radi, venujte jej tichú spomienku v modlitbách. Pane daj jej večné odpočinutie a večnú radosť v nebesiach. Spomínajú dcéra Soňa a syn Milan s rodinami.

„Čas plynie, ale smútok v srdci zostáva.“

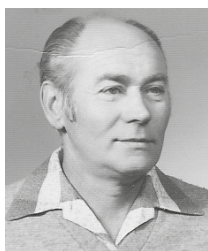
Dňa 24. decembra uplynie rok, čo nás náhle opustila naša dobrá sestra a teta **Anna Bližniaková**.

Kto ste ju poznali, venujte jej tichú spomienku v modlitbách. Smútiaca rodina.

Dňa 26.11.2008 uplynie rok, čo sme odprevadili do večnosti nášho drahého manžela, otca, starého a prastarého otca **Jána Čičmana**.

S úctou a láskou na neho spomínajú manželka, dcéra a synovia so svojimi rodinami.

Dňa 15. decembra uplynie 10 rokov, čo nás navždy opustil náš drahý manžel a starý otec **Tibor Kmeť**. V modlitbách na teba spomínajú manželka, dcéry a vnúčatá.

Farská kronika

od 26. septembra 2008
do 25. októbra 2008

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Christian Katrenčín	Veronika Sadloňová
Michal Bonifác Sulík	Tatiana Bírová
Paulína Polerecká	Michal Ďurina
Rebecca Révészová	Jakub Dubec
Roman Debnár	Alex Žiak
Melánia Lacková	Samuel Miklošovič
Monika Repková	Ema Lorenčíková

Vychádza s cirkevným schválením BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:
Rímskokatolícky farský úrad v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.
Teologický poradca:
ICLic. Pavel Michalovič, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:
Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
Redaktori:

Blahoželáme k prijatiu sviatosti manželstva:

- Ing. Šimon Borišek a
Mgr. Katarína Nevidzanová
Matúš Sekera a Gabriela Kratochvílová
Juraj Palasthy a Ing. Hedviga Ortančíková
Martin Šeliga a Katarína Reisová
Igor Perina a Lucia Lišková

- M. Melicherčíková,
A. Gálová, A. Karaková,
M. Kvetová, P. Humajová

Kontakt:
web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:

Odpočínajte veční dny oúšiam, Pane...

- Inez Kardošová, 25 r.
Ľubomír Korec, 57 r.
Peter Hnát, 86 r.
František Ivanič, 86 r.
Vladimír Králik, 82 r.
Helena Petrášová, 86 r.
Martin Repiský, 68 r.
Ľudovít Hostačný, 64 r.
Zoltán Zámocký, 61 r.
Rastislav Havalda, 41 r.
Valéria Petrášová, 64 r.
Ľudovít Homola, 79 r.
Ivan Juríček, 52 r.
Mária Kršková, 96 r.
Michal Svitek, 74 r.
Gabriela Kováčová, 39 r.
Emília Nováková, 95 r.
Marek Krajčí, 75 r.

Náklady na tlač: cca. 8,-Sk (0,27€)

Fotografie: titulná strana M. Melicherčíková, str. 2 a 8 - D. Papánek, str. 10 - archív piaristov, zadná strana - A. Vlčko

Tlač: PATRIA I., spol. s. r. o. Prievidza. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994.

Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. rukopisy nevraciamy.

HUDOBNÁ SKUPINA **SPRAY**
RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, **FARNOSŤ KRISTA KRÁĽA** – Veľká Lehôtka
KULTÚRNE A SPOLOČENSKÉ STREDISKO - Prievidza

Vás srdečne pozývajú v sobotu **22. novembra 2008 od 15:30**
do farského kostola Krista Kráľa vo Veľkej Lehôtke

(okres Prievidza)

na 14. ročník gospelového festivalu

MLADÍ MLADÝM

15:30 – Svätá omša v kostole – detský zbor **ROSNIČKA**

a na organe hrá Lubomír Košťalik

16:30 – 20:30 – program v kultúrnom dome

SPRAY – Veľká Lehôtka

BARTOLOMEJČATÁ - Prievidza

KRKAFCE – Čereňany

KVAPKY – Kanianka

SKALKÁČI – Šimonovany

WETVA – Prievidza

2008

Autobus označený MM2008 odchádza zo železničnej stanice v Prievidzi o 14:45.

Detské zábavné popoludnie - 9. november 2008

